

Η στέγαση είναι στην Βρετανία υπο-φορολογημένη σε σύγκριση με άλλες κατηγορίες περιουσιακών στοιχείων. Για παράδειγμα, ο δημοτικός φόρος (council tax) είναι εξαιρετικά οπισθοδρομικός. Λόγου χάριν, οι περιοχές του Κένσινγκτον και του Τσέλσι στο κεντρικό Λονδίνο φορολογούν τους κατοίκους με περιουσίες άνω των 120 εκατομμυρίων ευρώ με 2.560 ευρώ ετησίως, δηλαδή μόνον τρεις φορές περισσότερα από όσα καταβάλλουν εκείνοι που ζουν σε φθηνότερα σπίτια. Οι Εργατικοί προαναγγέλλουν επιπλέον φόρο, «τον φόρο επαύλεων», για ακίνητα άνω των 2,4 εκατομμυρίων ευρώ. Ίσως αυτό το μέτρο να τείνει προς τη σωστή κατεύθυνση, αν και καλύτερη λύση θα ήταν απλώς να αλλάξει ο δημοτικός φόρος και να καταστεί αναλογικότερος προς την αξία τού εκάστοτε ακινήτου και χωρίς ανώτατο όριο. Βασική επίπτωση μιας τέτοιας μεταβολής θα ήταν εκείνη την οποία θα αντιμετώπιζαν οι κάτοικοι στο Λονδίνο και στη νοτιοανατολική Αγγλία, όπου και παρατηρούνται οι σοβαρότερες ελλείψεις κατοικιών. Οι άνθρωποι θα το σκέπτονταν δύο φορές για το εάν όντως χρειάζονται τόσο μεγάλα ακίνητα και ειδικά οι ηλικιωμένοι, οι οποίοι πλέον δεν έχουν μεγάλη οικογένεια. Οι τελευταίοι θα είχαν πολύ σοβαρό λόγο να μετακομίσουν σε μικρότερα σπίτια, αποδεσμεύοντας ακόμα περισσότερες μεγάλες κατοικίες στην αγορά.